

MERT OFLUOĞLU

Benim

Küçük

Şaheserim

Remzi Kitabevi

BENİM KÜÇÜK
ŞAHESERİM

MERT OFLUOĞLU 1995'te Trabzon'da doğdu. Okuma yazmayı öğrendiği birinci sınıftan beri öykü, roman ve senaryolar yazıyor. İlkokul beşinci sınıftayken *Buzlar Ülkesi* adlı masalıyla Can Yayınları'nın düzenlediği Türkiye çapındaki yarışmada ödöl kazandı. İlk ve ortaöğrenimini Trabzon'da tamamladıktan sonra 2018 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Medya ve İletişim Sistemleri Bölümü'nü bitirdi. Yazı işleri müdürlüğü, editörlük, metin yazarlığı, içerik üreticiliği gibi işlerde çalıştı; çalışmaya devam ediyor. Liseye başladığı Eylül 2009'dan bu yana *Kafa Dergi* adlı blog'unda edebiyat, dizi film ve seyahat başta olmak üzere çeşitli konularda yazılar yazıyor. *Ters Düz* (2015) ve *Uçurum Zamamı* (2021) adlı iki romanı yayımlandı. Bu kitapları televizyon dizisine dönüştürmek üzere senaryoları üstünde çalışmayı ve yeni romanlarını yazmayı sürdürüyor.

[instagram.com/ofluoglumert](https://www.instagram.com/ofluoglumert)

twitter.com/ofluoglumert

MERT OFLUOĞLU

BENİM KÜÇÜK
ŞAHESERİM

Remzi Kitabevi

BENİM KÜÇÜK ŞAHESERİM / Mert Ofloğlu

© Remzi Kitabevi, 2024

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Ömer Erduran-Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2176-0

BİRİNCİ BASIM: Mart 2024

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

*Edebiyatın iyileştirici gücüne
inanana...*

1

Kana bulanacak bir gündü ve güneş bile bunu biliyormuşçasına kıpkızıl doğmuştu. Sabah saatleri tuhaf bir sessizlik içinde, her zamanki rutin işlerle oyalanarak geçmişti: artık pek okuyucuları olmasa da bir çeşit kütüphane geleneğini yaşatırcasına yerlerine dizilen günlük gazeteler, raflarına geri götürülen kitaplar, ortalıktan kaldırılan öteberi ve masaların silinen üstleri... İkinci kat koridorunun sonundaki masalardan birinde, bilmem kaçınıcı basım yıpranmış bir dünya klasiğinin içinde, ne olduğunu sonradan anladığı küçük bir paket bulmuş, kısa bir tereddüdün ardından hiç görmemiş gibi yapmaya karar vermişti; alıcısı çok geçmeden gelecekti nasıl olsa. Sekizi çeyrek geçe açılan kafeden aldığı peynirli ve domatesli tostla yaptığı kahvaltısından sonra kuşluk vaktinde yurttan getirdiği elmasını yemiş, “yarım saat kadar” molaya giden Berkay’ın ye-

rine gişede durmuş, birkaç kitap vermiş ve birkaç kitap iadesi almış, felsefe kitapları bölümündeki işi sırasında ona küçük bir panik yaşatacak bir macerayı da tüm bu tekdüzeliliğin arasına sığdırmayı başarmıştı hani. Bu maceradan kasıt, aniden karşısına çıkıveren bir penisti. Boş sanıp girmek istediği çalışma odalarından birinde telefonuna bakarak mastürbasyon yaparken yakaladığı erkeğin yüzünü değil, sadece şeyini görebilmişti (böyle demek de bir tuhaf geliyordu kulağa, sanki bunu yaptığı için kendini şanslı hissetmesi gereken bir eylemiş gibi, görmüştü demek daha doğru olacak). Yüzünü göremediği (görmediği) erkeğin kim olduğunu merak etmişti, etmişti çünkü yarın öbür gün kütüphanede karşılaşacağı yüzlerden, kim bilir, belki de kendi sınıfındakilerden biri olacaktı bu. Büyük ihtimalle çocuk onun farkındaydı ama o, çocuğu görmemişti; artık Azade Yalğın kütüphanede karşılaştığı her erkeğin yüzüne dikkatle bakarak o şeyin hangisine ait olduğunu anlamak gibi cevabını hiçbir zaman bulamayacağı bir soruyla yaşamak zorunda kalacaktı. Bir kez daha, *Keşke kütüphaneci değil de bu kütüphanedeki kitaplardan birinin yazarı olsaydım*, diye düşündü. Ve sonra düşüncesine müdahale etmek istercesine düzeltti: *Olabilseydim*. İşte, yapamadığı için kendini gönül burukluğuyla ya da rahatlığıyla bedbaht hissedebileceği bir eylem!

Gel gör ki o kendini, okumakta olduğu devlet üniversitesinin kütüphanesinde yarı zamanlı çalışan bir kütüphaneci olarak bulmuştu. İşini ona ayarlayan Berkay'dan başkası değildi, tabii Ali Cengiz belli etmemeye çalışsa da biraz bozulmuştu. Bunu, homurdanmasından anlamak mümkündü. Azade, sevdiği adamın onun böylesine sıradan bir işte çalışmasına razı gelmeyecek olması karşısında içten içe sevindirilmiş olmuştuk, ne var ki akabinde söylenen ve durumdan hoşlanmama-

sının gerçek nedenini açık eden “O zibidi çocuk seni kendine yapmaya çalışmıyorsa ben de Ali Cengiz değilim!” cümlesiyle sukutuhayale uğramıştı. Uzun yıllardan beri Yeni Dünya Üniversitesi’nin Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nde doçentlik yapan, çalışmalarıyla akademik çevrelerde alkışları toplayan, hem yurt içi hem de yurt dışında çeşitli konferanslar veren ve televizyondaki pek çok tartışma programının fikirleri rağbet gören vazgeçilmez konuklarından biri olan sevgilisinin, tüm bu kudretli vasıflarının yanı sıra aslında tipik bir erkek olduğunu işte böylece anlamıştı: Ali Cengiz, türünün diğer pek çok ferdi gibi sevgilisini diğer erkeklerden kıskanıyordu ve Azade’yi sadakatsizlikle suçlamasına doğru gidecek alevli bir tartışmanın eşliğinden dönülmüştü. Sonrasında hemen “Sana değil, o sivilceli çocuğa güvenmiyorum,” diyerek durumu toparlamaya çalışmıştı, lakin Azade’nin kalbi çoktan kırılmış, ilişkilerini gözden geçirmeleri gerektiğini söyleyerek bir müddet Ali Cengiz’in arama ve mesajlarına karşılık vermemiş, kendisini görmesini de türlü bahanelerle engellemişti. Tabii sonrasında ilişkileri yeniden eski seyrine dönmüştü dönmesine ama tüm bunlar, Azade’nin yaklaşık altı aydır sürdürdüğü kütüphanecilik görevine daha sıkı sarılmasına sebep olmuştu. Mademki Ali Cengiz ona çok daha uygun bir yerde, çok daha ona yakışır bir iş sağlamaktan acizdi, o zaman Azade de, üstelik Berkay’ın hemcinslerinden hoşlanan bir erkek olduğunu söyleyip Ali Cengiz’in içini rahatlatmak varken, bunu kasıtlı olarak saklayarak, inatla ve ısrarla kütüphanede çalışmaya devam edecekti. En azından yazmakta olduğu yeni romanını bitirip onun beğenisine sunana kadar; sonrasında Ali Cengiz’in –eğer ilkinin aksine bu ikinci romana olur not verirse tabii– bir yayınevi bulması konusunda kendisine yardımcı olacağına inanıyordu.

Doç. Dr. Ali Cengiz Öğütücü ile ilişkisinin nasıl başladığına dair her şey hafızasında öyle berraktı ki bazen aradan sanki tek bir hafta geçmiş gibi hissediyordu. Oysa dolu dolu bir buçuk yılı geride bırakmışlardı. Zaman: bahar dönemindeki bir okul festivali. Yer: sahne önündeki renkli pufklar. O olur olmadık her şeye burnunu sokan meşhur kader, bu sefer ağlarmasını tesadüfen yan yana oturmaları suretiyle örmüştü. Öncesinde de birbirlerini tanıyorlardı, Azade onun derslerinde en çok katılım gösteren öğrencilerden biriydi ama aralarında yalnızca olması gereken türden bir öğrenci-hoca ilişkisi vardı ve üstelik Azade onu o dönemler biraz fazla resmî, hatta kasıtlı buluyordu. Belki de bu gayet doğaldı, neticede adam koskoca doçentti, akademi dünyasının snop havası zaman içinde hareketlerine ister istemez sinmişti. Verdiği bir derste, Azade'nin kişisel yorumuna açık bir konu hakkında onunla tartışmışlığı, yanında oturan arkadaşına duyulmaması için pek de çaba gösterdiği söylenemeyecek bir ses tonuyla, "Sanırım bu saçmalığı dinlemeye devam etmektense bir plastik bardaktaki kahveye yirmi lira vermeyi tercih ederim!" diyerek çantasını kapıldığı gibi sınıfı terk etmişliği ve kendisine yapılan terbiyesizliği görmemiş gibi davranan Ali Cengiz'in olay anından yaklaşık beş dakika sonra sanki aklına çok mühim bir telefon etmesi gerektiği gelmiş gibi yaparak derse ara vermişliği bile vardı. Ancak o festival günü, Azade'nin, Ali Cengiz'in kendisine olan ilgisini fark ettiği bir dönüm noktası olmuştu. Aslında bu fikri aklına sokan, şimdi hayatında bile olmayan arkadaşası Aslı'dan başkası değildi. Doğrusu Aslı artık kimsenin hayatında değildi, okuldaki öğrencilerden birinin yaptığı bir seks kaseti şantajı sonucunda (söylentilere göre birinin elinde onun son derece uygunsuz çıplak görüntüleri vardı) canına kıymış, kendini iletişim fakültesinin yedinci kat balkonun-

dan aşağı atmıştı, az kalsın tam da o an oradan geçmekte olan dekanın üstüne düşecekti. Azade'nin Ali Cengiz'le yakınlaştığı festival günü Aslı, Ali Cengiz'in daimi bir şekilde yan gözle Azade'ye baktığını söyleyip durmuş ve onu bölüm doentinin platonik aşkının öznesi olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Günün sonunda Aslı festivalden erken ayrılınca, Azade konserin kalanını yanında oturan Ali Cengiz'le birlikte izlemek durumunda kalmıştı. Üç hafta sonra sevgili olmuşlardı, bu nasıl olmuştu Azade hâlâ bilmiyordu. nce iki arkadaşa dönüşmüşler, üstünde konuşabilecekleri pek çok ortak konu olduğunu fark edince giderek daha da yakınlaşmışlar ve nihayetinde aralarında öncekinden farklı bir ilişki geliştirmişlerdi; bunun adı aşktı – ya da değildi: başlangıçta sadece fiziksel çekim ve hoşlantıydı ama sonra aşka dönüşmüştü. Hem de birlikte sinemada izledikleri bir Fransız filmi sırasında olmuştu bu. Aslında Ali Cengiz, “Nasıl olsa internete düşecek,” diyerek filmi sinemada görmeye direnmişti; ısrar eden Azade olmuştu. Ona göre filmler platformlarda yayımlandığında onları istediğimiz gibi duraksatıp istediğimiz kadar zaman sonra tekrar başlatabiliyorduk ve bu da filmin tüm atmosferini yerle yeksan ediyordu. “İzlerken sürekli telefona bakıp duracak olmamı söylemiyorum bile.” Sinemadaysa filmin ara vererek sonra kaldığı yerden devam edeceği tek bir sefer olup bu da makinistin kontrolünde idi ve herkes karanlıkta telefonuna uzun süre bakarak diğer izleyicilerin dikkatini dağıtmaması gerektiğini bilirdi, ayrıca insanoğlu parasını verdiği bir şeyi sonuna kadar sömürmeye eğilimli bir yaratıktı. Öğrenci Azade ve ğretmen Ali Cengiz, beyaz perdede büyük suratlarla yüzlerine yansıyan oyuncuların gözü önünde sevişmişlerdi, o sırada salonda kendilerinden başka bulunan tek izleyicinin işitme engelli olduğunu tespit ederek utanmalarına gerek olmadığı-

na karar verdikten sonra yapmışlardı bunu. Öyle veya böyle, artık ilişkilerinin adını koymuşlardı: “Şimdi biz neyiz?” “Elbette sevgiliyiz.”

Her iki taraf için de çeşitli riskler ihtiva etmesine rağmen aşkları doludizgin sürmekteydi. Azade, Ali Cengiz’i gerçekten beğeniyordu. Öyle pek yakışıklı sayılmazdı, hatta belki çoğu kişi tarafından çirkin bile bulunabilirdi: uzun burnu sanki bir yön oku gibi her zaman sağa meylediyordu, yanakları biraz sarkmıştı ve bu onu bir cins köpeğe benzetiyordu, sakal kesimi demode yahut marjinal olarak adlandırılabilirdi, Azade ikinci seçeneğin geçerli olduğuna inanıyordu, ayrıca göğüs kılları da balta girmemiş ormanlardaki çam ağaçları kadar gürdü. Ama tüm bunlara rağmen, belki de tüm bunlar sayesinde, kesinlikle bir karizması vardı. Ders aralarında peşinde koşan kemikleşmiş bir öğrenci grubu olduğunu Azade kendi gözleriyle görüyordu, bir zamanlar kendisi de o kızların arasındaydı. İlişkilerinin –adı koyulduktan sonraki– ilk iki ayı, Ali Cengiz’in Azade’ye kendisinden çok daha genç ve yakışıklı bir sevgili bulabileceğini söylemesiyle geçmişti. Öyle ya, ona aile büyüklerinden yaşlı birinin adı miras kalan Azade, bir Arzu, bir Burcu, bir Ebru olabilecek kadar güzel, havalı bir kızdı. Siyah saçlarıyla süt beyazı teninin oluşturduğu kontrast görmezden gelinecek gibi değildi. Tüm bunlara, bir de uzun boyu, iri dudakları ve hacimli basenleri eklendiğinde, elini sallasa ellisiydi. Ama Azade için hepsi saçmalaktı, dış görünüş dediğin neydi ki, yanıltıcı bir illüzyondan ibaretti, kapağını beğenip satın aldığı kitabın kof çıkması gibiydi. Edebî haz vermeyen, ruhunda sanatsal tat bırakmayan bir roman okumak ne işe yarardı; ona göre aşk yaşadığı insan her sayfasından yeni şeyler öğrenilecek içi dolu bir roman olmahydı. İşte Ali Cengiz’in kürsüye çıkıp kemik gözlüklerini ta-

karak son derece ciddiyetle ve işine verdiği saygıyla bir şeyler anlatmaya başlaması, Azade için başlı başına orgazm sebebiydi. Ali Cengiz'in onunla ilgilenme sebebinin de ne gençliği ne de güzelliği olduğunu biliyordu, bunu bir buçuk yıllık birliktelikleri boyunca tek bir kez bile hissedecek olsa ondan istemsizce soğur ve ilişkiyi anında bitirirdi. Azade, asıl karşı konulmaz olanın bir insanın güzel veya yakışıklı olduğu için değil, karakter özellikleri hasebiyle arzulanması olduğu düşüncesindeydi. Ali Cengiz'in de onun "dış"ıyla değil "iç"iyle ilgilendiğinin başından beri farkındaydı: Eğitim hayatındaki başarısı, edebiyatı gerçekten sevmesi, eline geçen her kitabı bir elmayı kemiren kurt gibi çabucak bitirmesi ve bilgiye sonuna kadar aç olması, yani "altyapısı", Ali Cengiz'i fazlasıyla tahrik ediyordu; estetik operasyonlar sonucunda birbirine benzeyen kızlar grubunun bir üyesi olmaması da artı puandı. Ve bu yaş pastanın üstündeki vişne de Azade'nin günün birinde tanınan bir yazar olma idealiydi. Yazdıklarını okuyup değerlendiren Ali Cengiz, onun üslubunu, biçimini, yazım dilini bir hamur gibi yoğurup şekillendirerek gün geçtikçe daha iyi bir yazar olmasına katkı sağladığına inanıyordu. Önüne koyduğu kitapları kızın anında okuması, onun kendi kendinden ve bu ilişkiden de memnun kalmasını sağlıyordu. "Biz sapyoseksüel bir çiftiz," demişti ona bir keresinde. "Ateşli bir sevişme için önce birbirimizi edebiyat tarihi konusunda köşeye sıkıştırmamız gerek."

İlişkilerinin ilk zamanlarında Azade ona her baktığında derslerden tanıdığı Ali Cengiz Hoca'ya baktığı yanılığına düşmüştü. Öğrencileriyle arasına set koyan o mesafeli edebiyat doçentine... Sonra sonra fark etmişti, artık bu adamın öğrencisi değildi, ne de o kendisinin öğretmeni... İkisinin de alışageldiği roller amfide kalmıştı. Ali Cengiz'in evine girer-

ken okuldaki rollerini tıpkı portmantoya astıkları bir ceket gibi kapının dışında bırakmak zorundalardı, hoş portmantolar evin dışında değil içinde olurdu ya neyse, doğrusu işlerine gelen de bu olduğu için bundan çok da memnundlardı. Şimdi Azade ona bakıyor ve daha önce görmediği bambaşka şeyler görüyordu: ders notlarını, sınav sonuçlarını ya da geçip geçemeyeceğine dair her türlü inisiyatife sahip bir hocasını değil; aşkı, şehveti, arzuyu ve kendisini engin bilgisiyle kampüs sınırlarının çok ama çok dışında da aydınlatmasından her seferinde minnet duyduğu, hiç durmadan fışkıran bilgi pınarını... Üstelik onu derste en ön sıradan dinlemesiyle aynı değildi bu, basbayağı evinde, yatağında, konuştuğu nefesiyle okşanma ayrıcalığına eriştiği bir yakınlıktan dinliyordu artık. Okulda hep son derece sık gömlekler ve kumaş pantolonlarla görmeye alıştığı bu adamı, bundan böyle diğer arkadaşlarından farklı olarak, iç çamaşırının rengine kadar her şeyini bilerek yeni baştan tanıyordu; meğer Ali Cengiz Hoca puan-tiye desenli ucuz külotlar giyiniyormuş. Yüzlerce öğrenci arasından kendisi fark edilmiş ve seçilmişti. Aralarındaki bu yeni ilişkiyi idrak etmesi biraz zaman almıştı Azade'nin. Önce-leri bunu, kendine yakıştıramıyordu. Bir şeyler yanlış gibiydi ama yanlış olanın ne olduğunu da bilmiyordu. Ali Cengiz'in onun okuduğu bölümde doçent olması mı yoksa kendisinden on yedi yıl önce doğmuş olması mı içine sinmiyordu, emin değildi. Yine de bu ilişkiyi yaşadıkları için huzursuz hissetmesi gereken biri varsa o da Ali Cengiz'di. "Sana, iktidarın getirdiği gücü kötüye kullanarak savunmasız bir öğrencini yatağa atma hazzını yaşattığının farkında mısın?" Vay be, ne cüretle böyle bir şey söyleyebilmişti, bu ne zaman aklına gelse deli cesaretine şaşırıyordu. Neyse ki olumsuz bir tepki vermemişti Ali Cengiz. Azade'nin haklı olduğunu biliyordu niha-

yetinde. Bıçaksırtı bir durumda olan kendisiydi, bu açığa çıkarsa mesleğinden bile olabilirdi. Bir ilişki yaşadıklarına dair okulda yahut yakın çevrelerinde kuşku uyandırabilecek en ufak davranıştan bile sakınmaları en çok onun hayrınaydı. Bu, ilkin konuşup kararlaştırdıkları bir kural değil, yazılı olmayan, ancak ikisinin de üstünde sessizce anlaşmaya vardığı bir tutumdur. Üstelik aralarında on yedi yaş fark da vardı. İlişkilerinin başkaları tarafından duyulmasının kafada soru işaretlerine ve sonu gelmeyen dedikodulara yol açması tatlılarını yok yere kaçırdı. “Beni bitirirler, anlıyor musun? Bitirirler.” Bu ilişkiyi sürdürmekte ikisinin de kararlı olduğu anlaşıldıktan sonra böyle söylemişti Ali Cengiz ve o an Azade, içinde oldukları durumun yalnızca kendisini ve Ali Cengiz’i değil, koca bir kurumu da ilgilendirdiği konusunda tehlikeli bir aydınlanma yaşamıştı. Şimdi gayet iyi anlaşıyorlardı ama rüzgâr her an ters yönden esmeye başlayabilirdi. Bunun önüne geçmek için Ali Cengiz, ona çıplak poz verdirip fotoğraflarını çekmiş ve olur da yarın bir gün Azade onun tarafından tacize uğradığını iddia ederse bu uygunsuz görsellerin internete yayılacağını peşin peşin söylemişti, ayrıca bir kopyaları da Azade’nin memlekette anne babasının yaşadığı eve postalanacaktı. Ali Cengiz’in tam bir kontrol manyağı olduğunu böylece anlamıştı Azade. Onun için rahatlatmak için uygunsuz pozlar vermekte hiçbir tereddüt görmemişti, neticede rüzgâr tersten esecek olursa o pozları tehdit altında verdiğini, aklı başında hiçbir insanın bile isteye öyle görüntülerinin çekilmesine razı gelmeyeceğini söyleyerek tüm suçu ona yıkabilirdi. Tamam, tabii ki lisede değillerdi. Eğer lisede olsalardı bir öğretmenle öğrencisinin aşkı “skandal” yaratabilirdi ama üniversite, herkesin kendi özel hayatının derdine düştüğü bir yerdi; hem ilahiyat fakültesi dekanının mutfaktaki çaycıyla sevişti-

ği fısıltılarının önüne de öyle kolay kolay hiçbir şey geçemezdi. Ama sonuçta Azade, Ali Cengiz'in sınıfında derse giren bir öğrenciydi. Ne o kendi çalışmaları sonucu başarıyla elde ettiği notların sırf doçentle ilişkisi var diye insanlarda kendisine torpil yapıyormuş gibi bir düşünce yaratmasını isterdi ne de Ali Cengiz diğer akademisyenler tarafından öğrencisine asılan biri gibi algılanarak imajının zedelenmesini. Ayrıca lisede olmasalar bile yakışık alır bir durumun içinde olmadıklarının ikisi de farkındaydı. En iyisi, her şeyin sessiz sedasız kapalı kapılar ardında yaşanmasıydı.

Ama işte bazen kapalı kapılar yanlışlıkla açılıbiliyordu. Kütüphanedeki çalışma odasında karşılaştığı o manzara, Azade'nin tüm gününü altüst etmişti. Umuma açık bir yerde ilkel dürtülerini tatmin ederek insanların huzurunu kaçırmaya kimin hakkı vardı? *Sizi biraz medeniyete davet etmek isterim*, demek isterdi ona. Yalnızca demek istemesi yetmezdi, bir kütüphane çalışanı olarak (yarı zamanlı da olsa) demesi de icap ederdi. Görev tanımında, "her türlü uygunsuz duruma müdahale etme" sorumluluğu vardı. Ama böylesine uygunsuz bir durumla karşılaşacağı hiç aklına gelmezdi. Düşündükçe kendine sinir oldu; o arkasına bile bakmadan uzaklaşmıştı ama çocuk çalışma odasından dışarı bile çıkmamıştı, acaba utancından mı yoksa yapmakta olduğu eyleme devam ettiğinden mi... Saat yedide günlük mesaisini bitirip kütüphaneden ve kampüsten dışarı çıktı Azade, nereye gideceğini bilmeden sokaklarda dolaşmaya başladı. Aslında doğrucu yurda dönüp *Bu Avluda Köpekler Havlamaz*'a birkaç yeni sahne yazabilir ya da *Burası Kimin Çöplüğü – Ah, Tabii Ki Benim!*'in on altıncı bölümündeki diyalogları gözden geçirebilirdi, çok da iyi olurdu ama nedense şimdi romanlarıyla uğraşmak istemiyordu. İlk önce hangisini tamamlayacağını-

dan, Ali Cengiz'e hangisini okutacağından bile hâlâ emin değildi ve bu belirsizlik onu huzursuz ediyordu. İlk romanı *Bu Romanda Protagonist Kendini Öldürüyor*'u çoktan bitirmişti ama ne yayınevleri ne de Ali Cengiz o romanı beğenmişti. Her şeyi zamana bırakması gerektiğini söyleyen terapistinin sözlerini hatırladı. Havada onu dışarıda kalmaya çağıran gizil bir davet var gibiydi. Ali Cengiz akşam sekizden önce müsait olmayacağını, tam sekizde gelmesini söylemişti. Bir akademisyenle sevgili olmanın zorluklarını en çok bu gibi durumlarda hissediyordu; sevdiği ve seviştiği adamın, okuldan birlikte çıkıp şehirde kol kola gezebileceği biri olmadığı gerçeği zaman zaman canını acıtıyor, onu tıpkı türbülansa giren bir uçak gibi yoğun bir düşünce bulutunun ortasına sürükliyordu. Ama ne önemi vardı ki, onunla edebiyattan konuşmak yerine sosyal medyaya fotoğraf yükleme derdi olan yaştı bir sevgilisi olacağına, makaleler üstünde çalışan otuz sekiz yaşında bir adamla yatmayı tercih ederdi. Hem öncesinde muhtelif konular hakkında karşılıklı fikir jimnastiği ve münazaralar yapmaları da cabasıydı.

Yaz geride kalmıştı. Ne olursa olsun yaz, içinde umuda ve güzelliğe dair bir şeyler taşıyordu ama sonbahar yalnızca kışın habercisiydi. Azade gökyüzünde hızla toplanarak güneşi örten simsiyah bulutlara baktı ve çok geçmeden burnuna düşüveren bir yağmur damlasıyla serseme döndü. Şemsiyesini açması için çok çabuk davranması gerekiyordu: Neyse ki başarılı oldu ve aniden bastıran sağanakta ıslanmaktan son anda kurtuldu. O gün için yağmur beklendiğini hava durumunda dinlemiş, sabah erkenden yurttan çıkarken çantasına küçük bir şemsiye atmayı ihmal etmemişti. Şimdi o büyük, kalabalık ve eğer bir rengi olsa onunkinin hiç şüphesiz gri olacağına inandığı şehrin sokaklarındaki parklardan birinde şemsiyesiyle bir-

likte bir ağacın altına sığınmış dururken, sanki bu yağmur başlarına gelen büyük bir felaketmiş gibi dumura uğrayan insanların iş çıkışı kalabalığında sağa sola koşuşturmasını seyrediyordu. Sekize daha bir saat vardı ve karnı acıkmaya başlamıştı ama eğer dışarıda yemek yiyecek olursa Ali Cengiz'in yapacağı fırın makarnayı yiyemez, sevgilisine ayıp etmiş olurdu. On dakika bekledi fakat yağmur hiç duracak gibi görünmüyordu. Yurtta bir şeyler atıştıracak kadar vakti olduğuna karar verdi; kesinlikle romanlarının başına oturmayacaktı. Kampüsün, yurt binasının ve sevgilisinin evinin birbirine bu kadar yakın olmasından dolayı talihine teşekkür edip saklandığı ağacın altından çıktı, yağmurda çizgi filmlerdeki gibi süratle yön değiştiren rengârenk şemsiyelerin altındaki insanların arasına karışarak yürümeye başladı.

O sırada döndüğü köşebaşında seyyar bir sahaf tezgâhı kurulmuş olduğunu görünce, hemen tentenin altına giriverdi. Bunu, edebiyat sevdalısı bir okur veya müstakbel bir yazar olarak değil, küçük şemsiyesinin yağmurdan korumakta başarısız kaldığı pantolonunu daha az hasarla kurtarma çabasında olan bir genç kız refleksiyle yapmıştı. Üstleri ıslanmasınlar diye incecik bir naylonla örtülmüş zavallı kitapların geride olanları nispeten daha şanslıydı, ancak en önde dizili olanlar, her an tenteden damlayan suların gözdağı altındaydı. Tezgâhın sahibi olan adamınsa bu kıyamet senaryosu pek de umurunda değil gibiydi. O daha çok, sigarasını bitirdikten sonra tezgâhı toplayıp gidecekmiş gibi bir hava içindeydi, o aylıklık anlarında olur da bir müşteriye kitap satarsa ne âlâydı. Akşamın loşluğu yavaş yavaş çökmeye başlayıp sokak lambalarının sarı ampullerinin yanmasının eli kulağındaiken Azade, bakışlarını, taktığı kasket nedeniyle yüzünü bile tam seçemediği adamdan, kitaplara çevirdi. Daha o an gö-

Kana bulanacak bir gündü ve güneş bile bunu biliyormuşçasına kıpkızıl doğmuştu.

Kütüphanede çalışan ve yazar olmayı delicesine arzulayan bir genç kız... Edebiyatla kafayı bozmuş bir doçent... Basılan kitabını yok etmek isteyen gizemli bir yazar... Ve onları bir araya getiren o kitap...

Benim Küçük Şaheserim, okuru insan ruhunun derinliklerine, tuzaklarla dolu arzulara, aşk ve cinsellik arasındaki hassas sınırlara doğru bir yolculuğa çıkarıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2176-0

9 789751 421760

KDV'den muafdir